

Publicerad 2018-02-19 20:46 av Aloisia

"Allt är bra" är en roman om relationer; vissa fungerar bättre, andra sämre. Somliga ljuger för andra, somliga ljuger för sig själva. Totalt består romanen av 69 avsnitt.

vi lever nu (Allt är bra 49/69)

I ett sovrum, Sigrid sambo, Sigrid

”Behöver du något?”

”Tack, det är bra. Eller jag mår skit, men det är bra ändå.”

”Jag hämtar lite nytt vatten i fall att.”

”Ja ja.”

”Jag tittar till dig om en stund, okej?”

”Ja. Ja det är bra. Du?”

”Ja?”

”Du är bra.”

”Jag vet. Varsågod.”

Sigrids dagbok

Mått dåligt hela helgen. Nog om det.

Men jag blev påmind om hur det kunde vara när ungarna var små. Det kunde börja med det ena barnet, lite löst, lite illamående. Jaha. Ingen diskussion om vem som skulle stanna hemma från sitt oviktiga jobb, det var jag. Näste man som faller är – en man. Hur nu det kunde hända, han hade inte varit i närheten av ungarna. Men alltså, nu två sjuka att passa upp på.

Så börjar nästa unge må illa, och i stort sett samtidigt jag själv. Nu började det likna något, jag fick ta hand om en som höll på att tillfriskna och sprang runt, runt som en galning, en som spydde varje gång man vände ryggen till, och en som gnällde över hur illa han mådde. Ville det sig riktigt ordentligt, så blev det ännu ett varv med unge nummer ett, lagom när pappan var tillbaka på jobbet, vilket var skönt för då slapp jag i alla fall gnällandet.

Stod jag på benen? Jajamen, det gjorde jag. Men ska jag vara ärlig, och det ska man, eller hur, så fanns det tillfällen när vi faktiskt hjälptes åt med att komma genom magsjukehelvetet. Jag minns särskilt en gång med ett antal omgångar nedsölade lakan, och täcken, och en stackars nalle, och en tvättmaskin som gick i ett hela natten, och gissa om jag var tacksam för att jag inte behövde gå ner och boka tvättstugan utan hade egen tvättmaskin. Vi tog varannan omgång, jag första, han andra, jag tredje. Och jo, det blev en fjärde också framåt morgonsidan.

Jag var som nyförälskad i barnens pappa i en hel månad efter den upplevelsen. Synd bara att han fick halsfluss så att vi inte riktigt kunde utnyttja de uppflammande känslorna. Det är nog enda gången som en magsjuka haft den effekten, det brukade annars ha rakt motsatt effekt.

Hur man samarbetar kring sina barns sjukdomar är en bra test på om förhållandet kommer att hålla. Får man stå ensam mitt i skiten, eller finns den andra där som stöd och tröst och hjälp? Och tvärtom, låter man den andra stå ensam mitt i skiten, skyller på något, vad som helst som absolut måste göras, och flyr? Och av egen erfarenhet; det händer stundom att det är mamman som tar till flykten.

Min bättre hälft och jag har aldrig behövt testa vårt för-hållande med några barnsjukdomar. Så enligt min teori har jag ingen aning om hur det kommer att bli när vi blir gamla och ska ta hand om varandra. Men det skiter jag gladeligen i.

Därför att vi lever nu, och varken då eller sen.

Därför att vi kommer inte att bli gamla, vi kommer att vara lika unga resten av våra liv.

Därför att han kommer aldrig att överge mig när jag stapplar fram med käpp, halvdöv och halvblind, för han är min bättre hälft.

Och lika viktigt, jag är hans bättre hälft, så jag kommer också att stanna kvar hur obehagligt och motbjudande det än kommer att bli, vilket det förresten aldrig kan bli, eftersom det är vi.

Nu ska jag dricka lite te och lägga mig på soffan med en hink bredvid. Skulle jag behöva använda den så vet jag att han kommer att ta bort den, och komma med en ren utan att jag behöver be om det, för det har han gjort förut. Och utan att gnälla.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aloisia med Poeter.se id #14332 innehar upphovsrätten